

[Dagmar Mørk Jensen]

med den påtænkte omlægning vil blive muligt at lægge mere vægt på det forebyggende arbejde, og vi mener, at de sexologiske behandlingscentre hører ind under det. Vi mener, at man i udvalget må søge at finde praktiske muligheder for en hensigtsmæssig løsning af de problemer, som vi er enige om eksisterer.

Sonja Albrink (CD):

I CD har vi forståelse for, at mange mennesker kan have behov for rådgivning på det sexologiske område. Det kan være et stort problem for mange, men vi må fra CDs side afvise forslaget, som det foreligger, og henholde os til ministerens redegørelse.

Vi ser positivt på forslaget om støtte til det arbejde, der foregår på rigshospitalet på frivillig basis. Vi har tiltro til, at amterne vil erkende, at der er behov for disse behandlingscentre, og at de i deres planlægning af sygehusvæsenet tager dette med.

Tinning (VS):

Vor ordfører, hr. Lenger, kan desværre ikke være til stede. Jeg skal derfor gøre nogle bemærkninger i stedet for ham.

Jeg kunne godt tænke mig at starte med det, hele sagen drejer sig om, nemlig seksualitet. Seksualitetens væsen eller kerne er jo, hvad vi i og for sig alle sammen ved, noget, der handler om nydelse, om glæde, om vellyst, om hengivelse og andre smukke ord i den retning. Som vi også ved, er det ikke noget, der gror af sig selv, eller noget, der falder ned fra himlen eller kommer ud af den blå luft. Hvis selvfølelsen ikke er der, hvis omstændighederne i øvrigt ikke er til det, så er det svært.

Præcis derfor er det vigtigt at huske, at vi har en regering, der ikke alene fører en politik, som er dybt asocial, som er dybt kvindefjendsk, som er dybt børnefjendsk, det ved vi jo godt. Den er også dybt seksualfjendsk. For lige præcis spørgsmålet om at tilvejebringe de rigtige materielle omstændigheder, mulighederne for de rigtige personlige eller subjektive, hvad man nu vil kalde det, omstændigheder for et ordentligt, et rigt og et sundt seksualliv, har også at gøre med, hvad man laver på jobtilbudsområdet, hvad man laver i forhold til kommunernes økonomi, hvad

man laver på bistandshjælpsområdet osv. osv.

Derfor er der ikke speciel grund til at takke indenrigsministeren i dag. Indenrigsministeren har taget det måske nok for indenrigsministeren store skridt, at hun kan se, at der er et problem. Der er en afdeling på rigshospitalet, hvor folk har gået og knoklet frivilligt i årevis, og i en eller anden forstand kan ministeren se, at det ikke kan blive ved med at gå, så måske vi skulle række en lille hånd frem og sige, at på dette sted, hvor man nu har en venteliste på 2-3 år, og hvor man i øvrigt kun har plads til – var det nogle og tres mennesker? – må vi prøve at gøre et eller andet. I et land med små 5 millioner indbyggere er det latterligt at takke en minister for, at hun måske kan finde en afdeling på et sygehus, hvor vi kan gøre lidt ved dette. Det mener jeg simpelt hen er alt for lidt.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at ikke alene er det for lidt, det er også forkert, og jeg er enig med fru Dagmar Mørk Jensen fra det radikale venstre i, at det er forkert at føre denne diskussion inden for rammerne af sundhedsvæsenet og sygehusene. Seksuelle problemer er gennemgående ikke en sygdom og skal heller ikke tackles som sådan, skal heller ikke mødes som sådan.

Bl.a. fru Lizzie Lichtenberg sagde, at nu må vi jo finde ud af, hvad det reelle behov er. Det kan vi da godt for min skyld, men jeg synes, at det ville være rart, hvis vi kunne starte med at blive enige om, at behovet sikkert er lidt større end de nogle og tres mennesker; det er sikkert hundredvis af gange større.

Når vi i øvrigt taler om, at vi skulle forsøge at gøre bare lidt – ikke ved årsagerne til de seksuelle problemer, for det er tit noget helt andet, det er tit noget, der har at gøre lige præcis med hele livets omstændigheder, lige præcis med, hvad den enkelte kan magte, hvor presset den enkelte er osv. osv. – ved problemerne, når de nu er opstået, når vi altså taler om det nødvendige lapperi, så taler vi om nogle steder, hvor man først og fremmest kan henvende sig uden henvisning. Det kan ikke være rigtigt, at man skal have en henvisning fra en læge eller en speciallæge og i det hele taget skal igennem dette forhindringsløb for at finde nogen, som man kan snakke med om sin seksualitet eller sine